

MIT UGANDA

Åh, hvilken varme der mødte os,

da vi kom ud fra lufthavnen i Entebbe,

sent lørdag eftermiddag.

Regnen stod ned i stænger

og med en stor kuffertvogn,

pressede vi den gennem store vandpytter,

samt masser af ujævnhed i den røde muddervej

frem til bussen!

Vores chauffør under hele opholdet, hedder Moses

og inden vi kørte mod Kampala,

bad vi fadervor.

Om aftenen sidder vi og spiser udenfor på vores "guesthouse"

oppe på et af de syv bjerge,

som symboliserer Kampala.

Himlen er kulsort.

Vi tror, vi ser lyn i det fjerne.

Men nej, det var kornmod

i den smukkeste orange farve.

Fuldstændig som vi højt mod nord, ser nordlys.

Et utal af Maraboustore flyver hen over os,

nogle gange højt oppe,

andre gange lige hen over hovedet på os.

Dens 2,5 meters vingefang,

gør at vi konstant står klar med kameraet

og en to tre, så forsvandt tålmodigheden.

Just som kameraet fandt tasken,
fløj endnu en Maraboustork forbi os.
Vi besøgte en stor kirke med bliktag om søndagen.
Meget underholdende
med sang , dans, taler og latter.
Alle iklædt det flotteste søndagstøj
fuldstændig som vi gjorde, da vi var børn.
De unge piger her i Kampala ser så stolte ud,
med deres slanke krop forfra,
men fra siden, strutter både bryst og deres bag.
Vi besøgte BiAs sekretær, Josephines , store familiekollektiv.
Så deres til dels bæredygtige husmandssted,
midt inde i slumkvarteret.
Her havde faderen sammen sine 4 døtre
opbygget, trin for trin,
et hus til dem alle med deres mand og børn.
Uden deres mor og morens handlekraft,
var det aldrig kommet til dette flotte resultat.
Alle pigerne fik yderligere store uddannelser.
Jeg må lige indskyde
UGANDA er Afrikas perle
det er forståeligt
her er utrolig frodigt.
Banaplanter overalt og de høstes hele året
de smager faktisk af bananer.
En smag, der findes ikke i Danmark.

Mango, papaya, ananas, sukkerrør, kaffe og the

Ses overalt

De mange små boder vi møder når vi kører på vejene
er bygget af europapaller, olietønder og blik m.m.

En slagter har bygget sin bod op af Coca-colakasser,
ingen er I tvivl om,

at han er slagteren.

da store stykker af slagtede kød hænger fremme i bodåbningen.

Herligt, som opfindsomheden stråler.

Møbelskelletter, som vi ser ret tit,
er også lavet af Europapaller.

Sidenhen bliver de overbetrukket ,
så de bliver kæmpestore,

ligesom en meget, meget overvægtig amerikaner.

Ved boderne laves der også kæmpe jernporte,
jerndøre og gitter i jern.

De er så stærke, at når husene er ved at falde sammen.
står porten stolt tilbage.

Efter regn kommer der mange store vandpytter.

Tusindvis af motorcykler bliver vasket i disse pytter.

Det røde mudder sviner alt og alle.

Motorcykel/knallert bliver ofte brugt til taxakørsel
når der kun er en enkelt eller to personer der skal køres.

Der findes tusindvis af små mini busser
de kører kun , når bussen er fyldt op.

Vi har besøgt flere skoler

både i Kampala og nu her i Lyontonde,
som BiA støtter.

Alle skolebørn går i uniformer.

Hver skole sin farve,
altid med knaldhvide sokker.

Uniformerne går gerne i arv
og kan være meget slidte,
da det er en stor udgift for familien.

Vi bliver modtaget med klap nede ved bussen,
af hele skolen.

Drengene på den ene side
pigerne på den anden side.

Længere oppe danser omkring 20 piger med bastskørt
og nogle drenge der spiller på trommer.

Sikke en flot velkomst.

Vi har mange gaver med,
Som blev uddelt til de mest trængende.

Da vi havde set utallige klasser,
fra de helt små til de større klasser,
fik vi overrakt en levende høne
pakket ind i bananblade,
tre store grønne bananklasser
og der skulle 3 personer til at bære blot en klase.

Der er bestemt ikke alle i Uganda
der har set en hvid.

Det mærker vi tydeligt,

når bussen kører os rundt.

Alt går i stå

og de bliver så glade når vi vinker til dem!

Vi besøgte en familie i deres nye hus.

BiA har finanseret det, via anparter

som medlemmerne køber.

Det var Philip, som tidligere boede i en rund blikhytte,

med en svært handicappet kone ,

der nu sidder i rullestol

og deres 8 børn.

Han selv havde et ben han slæbte rundt på.

Det var så rørende at se deres glæde,

da vi mange kom med tøj og gaver til dem.

Inge fra gruppen, delte hjemmestrikkede bamser til børnene

Og de gjorde stor lykke.

Hele landsbyen omringede huset.

Når vi tog et billede af børnene,

viste vi dem resultatet

det havde de aldrig set før, sådan som de grinede.

En anden familie vi besøgte,

var en em blind mor, med 3 blinde børn og en seende.

Faderen ligger begravet ude i haven.

Det sås tydeligt

at han var død for ganske nyligt.

Her havde vi også tøj og gaver med til familien og alle naboer.

BiA gav den seende datter et helt skoleår.

Alle skoler hernede er næsten betalende skoler
Og skolematerialet skal den enkelte elev selv finansiere.
Overalt på vores tur møder vi geder og køer i vejkanten.
Pudsigt nok holder de deres egen farve,
trods den røde mudder fra vejene.
Ugandaerne har næsten ikke noget hår,
Næsten alle kvinder,
får sat lange eller korte fletninger på det korte hår.
Andre investerer i en paryk,
hvilket vi nordboer ikke begriber,
da det kan blive meget varmt hernede.
Vi oplever næsten dagligt kæmpe regnskyld
der går over i skybrud ,
med en torden og bragen i baggrunden.
Det kommer som regel uden forvarsel,
men vi har heldigvis regnslag
parablyer og jakker med,
dog har vi tilbøjelighed til at glemme det i bussen.
Jeg må indrømme,
jeg har set den største fattigdom her i Uganda.
At sådan en fattigdom findes i 2019
er mig ganske ubegribelig.
På vore besøg ude i de små landsbyer,
ja, endnu længere ude
bor en enlig mor (23) til to i en hytte lavet af bananblade,
der står så skævt,

at den ved det næste skybrud

vil brase sammen.

Manden ligger begravet i den lille haven,

som hører til huset.

Josefine og Karsten fra BiA

bad naboerne hjælpe hende

når hun råbte om hjælp,

for at undgå hun skulle få flere børn!

Men ak, måske den næste voldtægsmand kommer fra naboerne!

Tit føles det, som om jeg ikke er til stede

men står et helt andet sted og kigger på.

Et hospital i Lyontonde fik vi set

hvor mange kvinder skulle føde

eller havde født,

små dejlige nye borgere.

Vi har så travlt med renligheden på hospitalerne derhjemme,

men her var det meget usselt.

Uganda er det mest korrupte land i Afrika.

Jakkesættene har magten

Og bæres udelukkende af store mænd.

de ser utroværdige ud.

Da BiA kontakter dem

sidder de bag kæmpestore skriveborde

og tegner små kruseduller

og kigger meget usikkert over på os.

Man kan se, de tænker

”hvordan slipper jeg dog af med de hvide sataner”

Han ved, vi har gennem skuet ham.

Der er ingen tvivl,

når vi ser mænd og kvinder klædt i en stærk gul dragt.

Det er fangerne, røverne eller morderne.

de går og reparere veje

plukker kaffebønner på markerne

rydder de mange store træ i nationalparkerne.

De kan ikke stikke af,

da de alle har fodlænker på.

Vi kører meget i bus

for afstandene er meget store.

Kører vi ude i bjergene

er der jordvej, med masser af huller

store voldsomme huller.

Vi er heldigvis fastspændte

og alligevel hopper kroppen op og ned,

så vi føler alt indvendigt er løst.

De største veje er dog asfalteret.

I myldretiden er der en voldsom trafik.

Ikke alle biler har bremsere på

og de kører derfor inden om

I sådan en hast, at vi så en mand ryge ”overbords”

han lå oppe på oppe på ladet.

Udfaldet så vi heldigvis ikke!

Vi beder morgenbøn hver morgen.

Det er vi alle glade for,
det føles godt,
og det hjælper os gennem dagen og dagens trafik.
Har kun set et stort dyr i vores værelser,
nemlig en græshoppe på ca. 10 cm.
En kvinde stod i vejkanten og talte med en anden kvinde
Da en motorcykel pludselig rammer hende
og spædbarnet fløj ud af rygselen
og moren faldt om.
Har besøgt en flygtningelejr,
hvor der var 70.000 flygtninge fra Congo,
som er nabolandet.
Der er 10.000, der søger skolegang,
men der er kun kappesitet til 770 børn.
De store børn får lært et håndværk,
så som skrædder, smede, skomagere m.m.
De lavede de flotteste sandaler,
men kunne desværre ikke sælge dem til os,
da alle holdt weekend,
Flygtningene for tildelt et stykke jord 30 x 30 meter
hvorpå de kan dyrke deres afgrøder.
De får også lidt kontanter,
Som kan give dem en ny start.
Inden for en uge,
skal de selv bygge en midlertidig bolig.
Disse lejre så vi ikke

Og det føtles helt rigtig!
Men – men – men
Vi så en lejer for Albinoer,
der boede sammen med deres sorte familie!
De skulle være i en lejer for sig selv.
For ”det giver lykke,
hvis du slår en Albino ihjel”
Hvor er det smertefulde oplysninger.
Der var rigtig mange i lejren
Og de blev så glade for vores besøg.
Karsten lavede tryllemre med dem
og det var en kæmpe succes.
Jeg så en Albinokvinde
med et spædbarn på ryggen.
Hvor var det glædeligt at se,
at hendes baby var sort.
De næste mange dage er nu forkælelse
Lidt ubehageligt,
oven på alle disse hårde oplevelser.
Jeg tror mit rejsebrev slutter her.
Et kæmpe stor tak til Moses, Josephine og
arrangørerne
for at jeg fik lov til at se Uganda ud over det sædvanlige.

Lis Linderød